

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ 36/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 15.06.2010. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **оптужени Лазић Милорад, Ђаковић Перица, Марунић Мирко и Коњевић Никола,**
- **браниоци оптужених адвокат Ђорђе Калањ, Ђорђе Дозет и Рајко Јелушић.**

Присутан је и сведок Марковић Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати сведока, молим вас. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У овом поднеску од 02.06.2010. године, прецизиране оптужнице, дошло је до омашке техничке, па пише «док је оптужени Вујновић Никола седео», ово оптужени треба избацити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сви добили ову прецизирану оптужницу, добро. Да, Ви нисте добили, стоји да сте на одмору.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка испита сведок Драган Марковић.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Драгован Марковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгован?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Марковићу.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Добар дан, председнице и чланови већа. Част ми је што могу да вас поздравим. Овом приликом сам ево овде у ситуацији сведока. Бићу у прилици да потпуно асистирам да би могли,

евентуално да што квалитетније и што, да кажем, рационалније донесете некакву одлуку која је заснована са законом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Молим лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најпре ћу узети Ваше личне податке.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, које године сте рођени и где сте рођени?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Рођен сам 1957. године у Новом Саду, 1957. Нови Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Драгован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Ја се налазим, односно пребивалиште ми је у Новом Саду, Железничка 13.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Ја сам доктор техничких наука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству са неким од оптужених?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у сродству.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана Вас је предложила да будете сведок, што је веће и прихватило. Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања, уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

Да ли сте то разумели?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молићу Вас да прочитате текст заклетве који се налази испред Вас.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред собом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само исправка, пред судом.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Пред судом, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Први пут сам па мало има треме.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, овако 1991. година, септембар месец, где се налазите?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Налазим се у Новом Саду, налазим се од 1981. године у градским органима, општинским органима, државне управе, сада и државне и локалне самоуправе, налазим се у канцеларији која је била канцеларија СУБНОР-а, Савеза удружења бораца ослободилачког рата, која је, између осталог, имала и секцију старих бораца, значи и Солунаца и нових, хајде да тако кажемо, учесника оружаних акција, да тако кажемо. Значи они су сви били при СУБНОР-у. Налазим се у канцеларији која је искључиво пружала хуманитарну помоћ, у смислу да је давала некакве потребне, потребна некаква упутства, помагала је члановима, упућивала их на одређене адресе где могу решити своје проблеме, значи пружала је асистенцију и помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ово БОСК-90, шта је то?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па, то сам Вам објаснио, али да будем мало конкретнији. Постојале су секције, секција Удружења старијих бораца Солунаца и секција Удружења бораца оружаних акција, како то закон дефинише. Сви су они били у згради, односно у канцеларији СУБНОР-а, на Илије Огњановића у Новом Саду на адреси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, ја ћу Вас препустити одбрани. Изволите. Бранилац адвокат Ђорђе Дозет.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Молим лепо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: (Бранилац Николе Коњевића) Претпостављам да једино Николу познајете по имену од окривљених?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Да, искључиво њега.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете рећи, време од када познајете Николу Коњевића?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Николу Коњевића сам упознао негде пред, значи у септембру, негде пред полазак у време, уочи поласка деце у основну школу, мислим, требао би човек да има компјутер у глави да би могао да се сети тачно времена и часа после тридесет година, да тако кажем, али упознао сам га у време поласка деце у основну школу.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Које године?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па, то је била 1991. година.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се сећате, шта је он тражио од БОСК-а, односно од СУБНОР-а, да ли је уопште нешто тражио и да ли је СУБНОР, односно БОСК, било шта предузео по његовим захтевима?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Сећам се, Никола Коњевић је био припадник Савезног СУП-а, значи припадник, хајде да кажем, инспектор Савезног СУП-а, а упамтио сам га по карактеристичном црном тену и црној коси и специфичном дијалекту. Војводина је, хајде да тако кажемо, врло овај шаролика, да се изразим, па има доста националности и то ми је све било нормално, али ово је био карактеристичан случај, обзиром да је човек радио у савезном СУП-у, да је имао службену легитимацију са којом се легитимисао, да је имао проблем уписа детета у школу, да је имао проблем око неке материјалне помоћи и стамбеног питања, што су многи тада у то време потенцирали и покушавали на тај начин да реше.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете да нам објасните процедуру, када се појави неко лице са таквим потребама, шта БОСК, односно СУБНОР предузима?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па, прво, покушавамо да видимо, да ли постоји некаква узрочна веза, да ли је тај неко, да кажемо, војник, полицајац, односно да ли је учесник НОР-а или да ли је потомак учесника народно-ослободилачког рата и на основу тога се, ако изрази жељу, отвара картон, али оно што је пре свега људски, покушавамо да му изађемо у сусрет да видимо, какав је то проблем, да ли је наша надлежност, да ли је то надлежност државних органа, органа просвете, Црвеног крста и на тај начин смо тако помагали. Чак је била нека препорука Извршног већа раније да се људима који нису упослени изађе у сусрет, да им се обезбеди некакав, било какав извор прихода, да се запошљавају и то нисмо радили само ми, то су радила сва друштвено-политичка удружења, како су се некада тако звала.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Поменули сте некакав картон. Да ли то значи да када се појави лице које улази у круг лица који би, према којима би ваше Удружење имало некакву обавезу, да таква лица добијају свој индивидуални, лични картон?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Разумео сам питање, хоћете да кажете да, ако се задовољи неки од ових критеријума, да ли та лица ако изразе жељу, добијају картон. Да, и ми имамо обавезу да тај картон отворимо лицу, уз предочавање његових докумената. Знам да је господин, кажем, врло карактеристичан, да је био црне пути и изразито црне косе, да је имао службену легитимацију припадника Савезног СУП-а, зато сам га упамтио.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја верујем да након двадесет година се не можете сећати датума, али уз дозволу суда, ја бих предочио сведоку ова три документа, односно шест докумената, па да се изјасни, да објасни шта је то и, наравно, сваку рубрику у документу да објасни, ко испуњава и у којој ситуацији. Хоћете погледати.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Овде видим први документ, први документ, ако га тако можемо овај дефинисати, ево ово ће да буде други и трећи, по редоследу говорим. Први документ је са заглављем, меморандумом, пише «Коњевић Никола члан БОСК-а, упис детета, избегло лице, молим да ми се омогући упис детета Коњевић Николине у основну школу у Новом Саду», потпис «Коњевић Никола». Значи на документу је оригинално написано руком Коњевић Николе, оно што тражи од органа коме се обратио. Па, у другом листу истог документа пише: «Избегло лице Коњевић Никола, члан БОСК-а 90, Илије Огњановића бр. 7, Нови Сад, се обратио са молбом да, за молбу преференције код уписа детета у основну школу «Прве војвођанске бригаде» у Новом Саду, дете после обављених разговора уписано у жељену школу 02.09.1991. године у Новом Саду. Напомена: генералије члана узете из картона за члана. У Новом Саду, 02.09.1991. године, секретар, потпис». То је први документ.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можемо да се зауставимо на том првом документу?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта значи у заглављу тог првог документа где је лични потпис Николе Коњевића, датум?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: То значи ово – да је он дошао пре подне, значи радило се ту и поподне, али значи да је дошао пре подне и стављен је датум 02. септембар 1991. године. Значи, датум означава моменат када је он дошао, аплицирао овим захтевом.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ОК, можемо прећи сада на други документ.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Други документ се састоји исто из два дела – овај ћемо овако окренути. Пише: «Службено, 04.09.1991. године, Коњевић Никола избегло лице, члан БОСК-а, стамбено питање – молим хитно решавање стамбеног питања, стамбеног смештаја или било којег смештаја за моју четворочлану породицу, потпис-Коњевић Никола». И онда пише: «Потражујем решавање стамбеног питања нашег члана Коњевић Никола, избегло лице», овде пише «прогнано», уствари, није прогнано, него је прецртано, «избегло лице и исти је упућен ради надлежног решавања стамбеној комисији, обзиром да не поседује СУБНОР ни секција БОСК станове из сопствених извора. Напомена – примерак за члана». Напомињем да смо, када смо писали нешто, увек смо писали у два примерка, из једног простог разлога, зато што је био страховити притисак и дешавало се да, како то каже народ, ми обавимо неки разговор, али од тог разговора негде уђе, а негде изађе, тако да када се појави неко и можда евентуално два, три пута се појави па буде мало и досадан, нешто и уради. Значи, Стамбена комисија Скупштине града Новог Сада, односно општине

Нови Сад, је била надлежна за решавање тог проблема и ми смо упутили нашег члана да се обрати званично Скупштини града.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Добро, да ли можемо да пређемо на трећи?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Трећи документ се састоји исто из два листа - «Коњевић Никола избегло лице, члан БОСК-а, материјално обезбеђење – молим да ми се одобри материјална помоћ – потпис Коњевић Никола. Ради материјалног обезбеђења помоћи, обраћамо се надлежној служби Црвеног крста које ће бити задужено за решење питања Коњевић Николе са породицом. Напомена: примерак за члана», то је датум 05.09. а ово је било претходно 04.09.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете да нам објасните, ко сачињава тај, да кажем, други део документа?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Други део документа ја сам сачинио, мој потпис је доле.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли су ови документи које имате сада испред себе, да ли су они веродостојни, односно, да ли су то документи које сте Ви својом руком сачинили?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Овај документ који сада имамо овако, је са меморандумом, пише «Борци за одбрану српских крајина БОСК, Нови Сад, Илије Огњановића 7», што значи да је то адреса СУБНОР-а. Веродостојан је зато што има и печат и потпис.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ваш потпис?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Да, мој потпис.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да, имам само још једно питање.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да је Никола Коњевић према овим документима које имате у рукама и за које тврдите да су веродостојни, 02, 04. и 05. септембра 1991. године био у Новом Саду?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Ја могу да тврдим да је тако, а Николу Коњевића бих препознао међу хиљаду људи, зато што је био врло карактеристичан.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала лепо.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Када ми се први пут појавио, само да образложим, када се први пут појавио, мислио сам да је у питању, како би то рекли, Ром, односно Циган. На њих смо навикли у Новом Саду и немамо никакву аверзију, међутим, човек ме је изненадио, показује службену легитимацију, погледао сам легитимацију Коњевић Никола, припадник Савезног СУП-а. Кренула је прича, упамтио сам га, видео ме је још једно два или три пута у граду и каже, «господине, ја сам Вас упознао». Ја се окренем и онда видим њега, каже, «увек сте дотерани, увек

у оделу», каже, «пуно Вам хвала, пуно сте ми помогли, да није било Вас, питање како бих уписао дете у школу». Ја сам мислио, хајде да кажем, ово урадио оно што је грађанска дужност, обавеза, сасвим нешто што је, нећу да кажем маргинално, али нешто што је минорно, а уствари, некеме је то било. Значи, ако говоримо о овим датумима, ја ћу да будем прецизнији, ако се опредељујем за ова документа, како видим по писменима, значи овде имамо датуме почевши од 01-ог, 02.09., значи 02. септембар, 04. септембар и 05. септембар, ако је то све захефтано, како јесте, а видим да јесте и има овде печат округлог облика, овде меморандум, тврдим да су документа валидна.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Захваљујем, немам више питања.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Молим лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, заменик тужиоца.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Изволите, господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми, задржите то још док Вас будем питао. Како сте Ви то заводили тамо те картоне и захтеве?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Господине, картони као картони се не заводе и ми имамо законску обавезу да сву документацију чувамо. Законска обавеза у управном поступку је по најновијем, чување десет година и ја верујем да тај документ постоји још увек.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас нисам питао.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: А како смо заводили, па нажалост, требало би да се заведе, требало би да се заведе тако да се пише писаћом машином, али када Вам уђе тридесет људи, када то иде тако брзо, страшно је било, а да ли се заводи молба нека Црвеном крсту, па видите, није то ни државна тајна, није степен поверљивости, а овде пише да је «Сл», службено, значи, ово је документ кога не треба заводити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, рекли сте овај, да је констатовано.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Констатовано је једино да има примерак за члана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да је примерак за члана, а нигде не заводите, значи ни деловодни број ни датум пријема.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Значи, ми правимо ово у два примерка правимо и један примерак остаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како бисте после пронашли неки примерак, када толики број да дође после два месеца, како бисте пронашли?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Врло тешко, зато смо и давали примерак за члана, јер рекли смо им, све што будете урадили, ово је практично, не можемо физички да стигнемо, а ово је оно што вам је

потребно да би могли да урадите и да би могли да завршите оно што вас интересује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, овај.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Међутим, претпостављам да има и у Стамбеној комисији и у Црвеном крсту и да господин има вероватно некакву потврду да је добио џак брашна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, молим Вас, то Вас нисам питао, тако да немојте одговарати оно што Вас не питам. Кажите ми, да ли су долазили појединачно или су људи долазили из читавих породица да се Вама обраћају, супруге, деца, избеглице, мислим?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Долазили су и појединачно и породице некада, дешавало се да смо имали и колективни смештај и у спортском и у пословном центру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могао неко по неком захтеву да дође у име члана своје породице, да преда нешто, да нешто тражи?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Да, али тај неко је морао да напише, ја се зovem Петра Петровића или Петра Петровић, женско и да каже, требам то и то и својом руком да испуни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете да кажете, ако је неко написао и потписао, да његова супруга није могла да дође да то донесе?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Господине, ја сам Вам управо рекао, супруга је могла да дође и да напише писмено, шта јој треба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А није могла да донесе већ написано?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Зато што је то документ који се хефта тамо, један примерак ту, један са ове гомиле остаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте два или три пута касније се сусрели са Коњевићем?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Да, у граду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вас је он препознавао.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Зато што живим у Новом Саду, живим у центру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то било?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Уназад, уназад једно 10 година, уназад пре две године, тако, пред рат, ову агресију НАТО, тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А пре тога?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па рекао сам Вам пре тога, пре значи НАТО агресије, за време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте га први пут срели после септембра?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Не могу Вам рећи, одговорити децидно на то питање, мислим не знам шта желите да ме питате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А последњи пут када сте га срели?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Пре две године, пре две године, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро и колико сте га пута срели?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па три пута, отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Три пута значи у ових двадесет година?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Молим лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, када уђе тридесетак људи, шта сте то хтели да објасните, шта је то, када уђе тридесетак људи? Да ли нисте могли све то да заведете?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Рекао сам да је био страховит притисак, госпођо председнице већа, ако Вам сада овде да неко не одржава процесну дисциплину у судници, бане двесто људи, треба да направите некакав ред, прво да кажете, извините молим вас, станите у ред, па ћемо решавати толико колико ћемо моћи да решимо шта да урадимо, да вас саслушамо, да не стварамо овде хаос, молим вас за тишину, дођу људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисам у том смеру хтела да Вас питам, него ме онда интересује, ако Вам тако одједном дође толико људи, ако је гужва.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па не одједном, то је било дан, ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сачекајте, молим Вас, како баш да, да кажемо, условно речено да сте Ви казали тридесетак људи, како баш да у тих тридесетак људи Ви запамтите неко лице које је црнпурасто, које је имало легитимацију, знате мало ми је то чудно?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Пазите, то је карактеристичан случај, имао сам два полицајца, Једеран Јанко, Словак и имао сам Коњевић Николу, који је врло карактеристичан, он је био плав, а овај је био као Циган, то сам Вам објаснио, буквално црн као Циган и са црном косом. Доиста, мало је време променило своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли, радно време како је било, када се радило?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Радило се од преподневних часова, рецимо, негде од пола осам, па до седамнаест, осамнаест часова, како када, колико ко издржи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како онда баш знате да је он долазио пре подне, како, како толико да Ви запамтите да је баш пре подне долазио?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Зато што сам телефоном покушавао да зовем директорку и добио сам, некакву да ли директорку, да ли

секретарицу у школи. Зато, пошто управа школе није радила поподне, знам да је било пре подне и да су били рани јутарњи часови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али долазио је у више наврата, и 02. и 04. и 05. откуд знате да је то све преподне?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Тако је, ја Вам говорим за први пут, када се појавио, ово што је било «ad hoc» горуће, значи да се дете упише у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд знате је ово баш оригиналан потпис Коњевић Николе?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па, госпођо, видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте оригиналан потпис, како то знате?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Можда и није оригиналан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је констатовано, својеручно потписао или шта, како знате?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Можда и није оригиналан потпис, али када ме тако питате, овде пише потпис Коњевић Никола и видим да је потписано. Да се сетим сада факсимил није имао, значи потписао је руком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам Вас само питала, откуд Вам сазнање да је оригиналан потпис на том документу?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Оригиналан, па не, мислим свако ко је потписао, сматрам оригиналним потписом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли би требало да се назначи да је предато.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Нисам графолог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је предато лично?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Лично су долазили сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али да ли је онда требало констатовати, предао лично?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Можда је и требало, али не знам како би се неко понашао тих година да је још писао једну реченицу – предато лично и, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Не разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па конкретно, у тој великој гужви, у том великом медијском рату, шта све није било, да још неко тражи да, не знам. Можда сам требао да запишем и број легитимације, па да тражим Савезни СУП да питам да ли је он ваш припадник, има ли легитимацију, разумете. Мислим, то ми се није учинило нормалним да треба да ја чиним, знате, мислим, било мије ноторно, да не треба доказивати, да не треба, ако неко потпише, сматрам да је потписао то, предамном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добро, да ли има питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Хтела сам да Вас питам, како кажете, срели сте Коњевић Николу после неког извесног времена, десетак година и тако и он Вас је тада подсетио да сте Ви урадили за њега нешто што је за Вас била грађанска дужност. Међтим, сада памтите детаље, звали сте директорку школе, секретарицу, било је пре подне и тако даље?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Ја то увек радим, то је рутина, нисам само радио за Коњевић Николу, него сам радио за сву децу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Ево претпостављате да сте и у овом случају то урадили?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Нема шта да претпостављам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Него?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Ја знам шта је била методологија, да успех буде успешан, значи ако ми неко дође са проблемом, пазите, немам шта да једем, ја га упућујем Црвеном крсту који је надлежан, даће му прво цак брашна, даће му уље, даће му со и квасац, он ће пећи лепињу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Причамо о упису у школу, знате. Ви знате да сте одмах реаговали, у сваком случају одмах, пре подне?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Свакако одмах, одмах, за те ствари се одмах реагује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Али иначе, сам овај догађај, на сам тај догађај, да сте интервенисали за упис детета, подсетио Вас је Коњевић Никола касније?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Да, да, увек се интервенише ако сматрамо да нешто можемо да урадимо. То су биле, тада су биле у СФРЈ то друштвено-политичке организације и могу да Вам кажем да је био некакав плурализам нестраначког типа, па Савез комуниста, па СОЦ савез, па СУБНОР су биле ипак и омладина, биле ипак некакве од угледа друштвено-политичке организације, поготово СУБНОР зато што је имао некакву своју тежину.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Добро, хвала.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам је тај плави човек тражио, кога сте запамтили?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Једеран Јанко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта Вам је он тражио?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем, врло интересно, Једеран Јанко је имао атипичну жељу, желео је да добије

плац да гради кућу. Ја сам га питао аман човече, па ти у ово време хоћеш да градиш кућу, када је, малтене, било, све пред расулом. А он је рекао, «ја бих волео да добијем плац», ја кажем колико ја знам, плац не можеш да добијеш, зато што се сви плацеви лицитирају, али можеш да одеш у Завод за изградњу града па да се распиташ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Знам то, два полицајца су били онако карактеристични.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања више нема. Да ли имате још нешто да изјавите?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па ето, било ми је част што сам могао ето да дођем и да Вам кажем оно, да Вам одговорим искрено на питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Молим лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Новог Сада. Да ли тражите трошкове доласка?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Мени је то ружно, али да Вам кажем, имао сам трошкове за гориво, за гориво сам имао трошкове, једино то, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде извештај да је цена повратне карте коју досуђујемо 1.400,00 динара.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Не, дошао сам својим колима, не треба ми ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам да сте дошли, колики су то Ваши трошкови?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Па 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2.000,00 динара?

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове на име доласка у износу од 2.000,00 динара.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Није обавезно.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате право на то, према томе, ја Вам говорим која су Ваша права, Ви имате право

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Нисам никада био на суду, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам се захваљујем што сте дошли, можете ићи.

Сведок ДРАГОВАН МАРКОВИЋ: Молим лепо, довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ћемо прочитати ове писмене доказе.

Чита се:

-лијечнички извјештај Војног санитета 118. бригаде за осигураника Медунић Мирка од 22.07.1992. године,

-закључни лијечнички извјештај за Медунић Мирка од 22.07.1992. године,

-општи подаци о осигуранику са описом послова које обавља за Медунић Мирка од 08.04.2005. године,

-извештај са налазом и мишљењем лијечника за Медунић Мирка, Ординација опште медицине од 08.04.2005. године,

-оцјена инвалидности за Мирка Медунића Повјеренства за ревизију оцјене инвалидности Републике Хрватске од 19.04.2006. године,

-налаз и мишљење вјештака о инвалидности Хрватског завода за мировинско осигурање број дневника 122.І-06 од 10.03.2006. године за Медунић Мирка,

-лијечнички налази Опште болнице Госпић за Медунић Мирка од 23.12.2004. године, од 21.12.2004. године и од 29.12.2004. године;

-налаз радиолога од 30.12.1991. године; налаз Опште болнице Госпић, Хируршка амбуланта од 22. и 23.02.1995. године; повијест болести од 22.02.1995. године Опште болнице Госпић, Психијатријска амбуланта; отпусно писмо Медицинског центра Госпић, Опште бонице за хирушке болести за Медунић Мирка од 17.02.1992. године; налаз микробиолошке претаге Завода за заштиту здравља Републике Хрватске; повијест болести Дома здравља радника МУП Хрватске за Медунић Мирка од 03.02.1992. године; лијечнички налаз Опште болнице Госпић, Психијатријска амбулата од 22.02. и 30.03.2005.

године, од 15.12.2004. године, од 02.02.2005. године, од 28.08.2005. године, од 10.11.2004. године; налаз и мишљење психолога Клинике за психијатрију од 28.10.2004.године; повијест болести од 06.12.2004. године; налаз, оцена и мишљење СИЗ-а Здравства и здравственог осигурања број 8 од 24.02.1992. године за Медунић Мирка; број 102 од 23.03.1992. године, број 245 од 23.04.1992. године, број 284 од 30.04.1992. године; налаз, оцена и мишљење Републичког фонда здравственог осигурања и здравства Хрватске бр.452 од 01.06.1992. године, број 563 од 02.07.1992. године, број 760 од 17.08.1992. године,

-пресуда Републике Хрватске, Жупанијског суда у Госпићу К-4/96-12 од 21.10.1996. године,

-пресуда Републике Хрватске, Врховног суда Републике Хрватске, бр. I Кж-42/197-3 од 10. 10.2000. године,

-извештај из КЕ за Ђаковић Перицу, МУП Р Србије, Управа за аналитику бр.235.2.1/16135/07 од 11.12.2007. године,

-извештај из КЕ за Лазих Милорада,МУП Р Србија, Управа за аналитику бр. 235.2.1/16134/07 од 11.12.2007. године,

-извештај из КЕ за Марунић Мирка, МУП Р Србија, Полицијска управа Кикинда, бр. 08-235-2-767/07 од 13.12.2007. године,

-поднесак МУП РС, УКП, Служба за откривање ратних злочина бр.230-1648/08 од 14.04.2008. године којим је обавештен суд да је провером у евиденцијама овог министарства Јован Потребих евидентиран као умрло лице и да је чињеница смрти уписана у МКУ Земун редни број 807/04 од 12.05.2004. године,

-чита се потврда Основне школе «Прва војвођанска бригада» Нови Сад бр.195 од 30. маја 2008. године

-чита се обавјештење Републике Хрватске Министарства правосуђа Ур.бр.514-05-01-06-09-03 од 25.03.2009. године којим се обавештава да Одјел за подршку жртвама и свједоцима у казним поступцима и поступцима за казнена дјела ратних злочина је ступио у контакт са сведоком Медунић Мирком и који је изјавио да не пристаје свједочити

пред Окружним судом у Београду због здравствених проблема, а да је
вољан сведочити путем видеоконференцијске везе,

-чита се налаз и мишљење судског вештака проф.др Зорана
Станковића, као и налаз и мишљење од 17.09.2009. године,

-чита се поднесак Основне школе «Прва војвођанска бригада» Нови
Сад број 632 од 09.12.2009 године,

-чита се поднесак Републике Србије, Министарсва одбране, ВБА
бр.15972-4 од 14.12.2009. године,

-врши се увид у 4 извода из топографске карте за подручје Госпић и
Коренца, Медак и Удбина, Република Хрватска,

-читају се подаци из казнене и прекршајне евиденције, МУП РС,
Управа за аналитику од 09.02.2010. године за Ђаковић Перицу и Лазић
Милорада,

-чита се извештај из КЕ МУП РС, Полицијска управа Кикинда број
08-235-2-35/10 од 12.02.2010. године за Марунић Мирка,

-чита се налаз и мишљење судских вештака доц.др Александра
Јовановића и доц.др Наде Јанковић за опт.Николу Коњевића од
26.02.2010. године,

-чита се поднесак МУП РХ, Полицијска управа личко-сењска,
Полицијска постаја Госпић, Жупанијски суд у Загребу, Истражни
центар бр.511-4-05/3-182/2010 од 12.02.2010. године и службена
забиљешка МУП РХ, Полицијске постје Госпић број 511-04-05/3-182/10
од 20.01.2010. године,

-читају се документи БОСК-90, Борци за одбрану срских Крајина за
Коњевић Николу од 02, 04. и 05.09.1991. године,

-чита се поднесак Министарства одбране РС, ВБА, од 10.03.2010.
године и од 15.03.2010. године под бројем 1551-6,

-чита се службена белешка Службе за помоћ и подршку оштећенима и
сведоцима број 16/10 од 13.04.2010. године,

-чита се службена белешка Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине сачињена дана 21.04.2010. године,

-записник о саслушању сведока Мирка Медунића од 15.04.2010. године и сведока Чубрило Милана од 15.04.2010. године од стране Жупанијског суда у Ријеци,

-чита се решење Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По₂ 36/2010 од 28.05.2010. године, а која се односи на исправку транскрипта,

-чита се извод из прекршајне евиденције за опт.Марунић Мирка МУП РС, ПУ Кикинда, ПС Кањижа број 218-709/10 од 03.06.2010. године, за опт.Коњевић Николу од 08.06.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да су прочитани докази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће је одлучивало о вашим предлозима везано за саслушање сведока.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца адв.Ђорђа Дозета од 15.04.2010. године који предлаже да се у допуну доказног поступка затражи од Генералштаба Војске Србије када је пала касарна у Госпићу, као и извештај када су почели сукоби на територији Републике Хрватске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће је нашло да је овај предлог сувишан обзиром да смо добили када су започели сукоби на територији Републике Хрватске.

ОДБИЈАЈУ СЕ предлози адв.Ђорђа Дозета од 31.05.2010. године, као и предлог адв.Рајка Јелушића да се од Министарства одбране, Сектора за одбрану, Комисије за размену заробљеника и тражење несталих лица затражи извештај о времену и околностима погибије заставника Бачић Николе; да се у својству сведока саслушају Рашета

Андрија, у то време заменик команданта 5. армијске области, Ђорђевић Миодраг у то време командант касарне Госпић, Драгићевић Марко начелник СУП-а Госпић у то време.

Констатује се да се исправља утолико што треба да стоји начелник СУП Грачац.

Војводић Душана у то време команданта штаба ТО Грачац и Његомир Душана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови предлози су одбијени јер сви ови сведоци који су предложени нису нам неопходни, немају никава непосредна сазнања везано за овај кривично правни догађај, нити имају икаква сазнања везано за извршиоца кривичног дела. Да ли има још неких предлога за допуну доказног поступка?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Пре него што би изнео предлоге, ја би само захтевао да се овде, с обзиром да се све ово транскриптује, прочита докуменат који сте добили од Министарства одбране, у коме стоји када су почели ратни сукоби у Хрватској, а након тога би изнео своје предлоге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Обзиром да је у поднеску ВБА означено да је ово службена тајна и строго поверљиво, значи строго поверљив документ. У том смислу ја ћу искључити јавност.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се искључи јавност.

Чита се ВБА документ под бројем 1551-4 од 10.03.2010. године:

«У вези са вашим захтевом за достављање података о тачном датуму почетка оружаног сукоба на територији Републике Хрватске у саставу тадашње СФРЈ као и података када је започео и када је наступио почетак оружаног сукоба на територији општине Госпић, Република Хрватска. Обавештавамо Вас о следећем:

За почетак оружаног сукоба на територији Републике Хрватске сходно члану 264 став 3 Закона о војсци Југославије рачуна се време од 17. августа 1990. године. Начелник Генералштаба оружаних снага СФРЈ издао је наређење строго пов.број 53-3 од 11.05.1992. године да се премештање јединица ЈНА заврши најкасније до 19. маја 1992. године. Последња

јединица ЈНА, Војна пошта 4810 Бенковац извршила је повлачење са територије бивше Републике Српске Крајине након што је УМПРОФОР преузео Сектор југ, односно 03. јула 1992. године. Нису установљени датуми када су јединице ЈНА осим наведене војне поште 4810 Бенковац, напустиле територију Републике Хрватске. Повлачење јединица ЈНА одвијало се и током јуна 1992. године. У вези података о почетку и завршетку оружаног сукоба на територији општине Госпић, Република Хрватска обештавамо Вас да смо благовремено предузели све потребне радње у циљу проналажења тражених података, али да до сада нисмо пронашли податак о почетку и завршетку оружаног сукоба на територији општине Госпић. По добијању података доставићемо допунски извештај».

Изволите, је ли имате неки предлог везано за овај документ?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Наравно. Предлажем да се у својству сведока везано за управо утврђивање ових околности које ВБА није успела да утврди, саслуша у својству сведока Чубрило Раде или Радослав нисам сигуран како му је право име, али сви га знају и у Србији као Раде, позвати га преко Удружења ратних војни инвалида Београд, Ломина бр.10 јер је он председник тог удружења, а у време дешавања које су предмет ове оптужнице је старешина свих територијалаца на подручју Медка, дакле он је тај који их је организовао и држао под своје. Затим, да се у својству сведока на исту околност саслуша Пајо Шимић Цоњар, кога позвати преко МУП Госпић, односно Полицијске управе Госпић, то је особа која је у то време дакла од марта 1991. године док је то још било забрањено, па до краја јуна 1992. године био командант 117. бригаде Збора народне гарде Републике Хрватске чији је центар био у Госпићу. Осим тога на околности везане за почетак и откривање уопште дешавања која су предмет овог кривичног поступка, да се саслуша Угарковић Миле у то време начелник Полицијске управе Госпић на околности прикупљања обавештења, дакле не садржине него околности прикупљања обавештења о тим дешавањима јер то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћу Вас прекинути, молим Вас.

Констатује се да је у наставку доказног поступка претрес јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле Угарковић Миле је особа која је у то време начелник Полицијске управе Госпић и која је потписала кривичну пријаву у овом кривично правном догађају где се чињенични опис у тој кривичној пријави знатно и персонално и објективно разликује од оптужнице о којој данас расправљамо. На исте околности саслушати полицијског дјелатника,

како они то кажу, Јурић Жељка такође из Полицијске управе Госпић, који је први обавио службени или како они кажу објавјесни разговор са оштећеним Мирком Медунићем јер се и садржина тог, те службене белешке или забиљешке разликује по садржини, дакле по, и објективно и персонално се разликује од свих накнадних исказа Мирка Медунића. Кад помињем већ Мирка Медунића, предлог везан за Мирка Медунића, а из разлога различитости у казивању од 1992. године до 2010. године која се свакако не могу приписати само протеком времена, него и његовим психичким статусом, односно психичким здрављем које је у крајњој линији према документацији коју сте извели као доказ, довело до тога да буде инвалидски пензионер као дјелатник МУП-а Републике Хрватске, да се дакле Мирко Медунић подвргне психијатријском вештачењу ради утврђивања његове способности да сведочи, односно да перципирано репродукује јер сваки његов исказ који смо до сада имали прилике чути или прочитати, се један од другог знатно разликује. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се противим овим предлозима, по мени они су уперени на одуговлачење поступка а не утврђивања неке материјалне истине. Што се тиче времена када је наступио оружани сукоб у Републици Хрватској, ако ништа друго опште је познато да су сукоби оружани избили у Борову селу маја месеца 1991. године, значи знатно пре овог времена и довољно је да је на једном делу територије неке државе, односно овде Републике Хрватске, где је избио оружани сукоб, па онда правила међународног права важе на целој територији за све учеснике у сукобу без обзира да ли су борбе почеле. Затим овде овај суд је имао предмет, исто веће чини ми се или неки чланови већа, предмет Трбојевић Боре, територија општине Бјеловар, правноснажно осуђен човек у вези оружаних сукоба који су се одвијали у августу па све до октобра месеца на територији општине Бјеловар Република Хрватска. Затим у овом предмету смо утврдили да је постојао одређени оружани сукоб у коме је заробљен Мирко Медунић, те да према томе значи не можемо сада утврђивати неке чињенице да ли је почео или није кад знамо да у том сукобу где је заробљен да је једно лице погинуло, а све се ово одвијало после тога. А што се тиче предлога да се саслушавају они икоји су састављали кривичну пријаву и прикупљали обавештења и узимали изјаву од грађана, такав предлог је недозвољен и свако би се скандализовао кад би рецимо тужилац предложио да би потврдио наводе из оптужнице, да се чита кривична пријава и службене белешке радника СУП-а. Потпуно је небитно да ли је неко тамо изоставио или није изоставио, да ли је Никола Коњевић учествовао у извршењу дела, могао је тај бити његов пријатељ па да није

желео то да напише, а могао је оштећени у том моменту да га не помене, чули сте да је оштећени и говорио да је он то говорио у необавезном разговору, а касније та белешка сачињена, није нигде оверена, тако да је потпуно небитно и не треба се на њу освртати. Не знам шта је био после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вештачење?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вештачење је исто беспредметно, да је човек имао последице и да је оболео, то је јасно, то су последице кривчног дела али то није никако везано за то да ли је он то доживео или није доживео, да ли је он то доживео или није доживео, да ли је запамтио или није запамтио, овде су и поједини окривљени описивали да је био мучен том приликом, да су га видели, јесте да нису то они радили, тако да је мислим сасвим беспредметно давао исказе и непосредно после догађаја 1992. године, 1993. тамо у истрази и на суђењу, давао је овде два пута и нормално је после толико времена и после свега што је претрпео да не може све да буде идентично, али из његовог става, нема никакви осветнички став, може се закључити да је све оно што је изјавио да је истинито, и мислим да то подлеже обичној провери суда који ће да цени његов исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Бранилац адв.Ђорђе Дозет предлаже да се у својству сведока саслушају Чубрило Раде, Пајо Шимић звани Цоњар, Угарковић Миле, Јурић Жељко, а на околности како је то евидентирано аудио техником као и да се сведок оштећени Мирко Медунић подвргне психијатријском вештачењу.

Заменик тужиоца за ратне злочине противи се предлозима браниоца објашњавајући како је то евидентирано аудио техником у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још предлога? Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дозет поново, дакле немам других предлога али налазим за потребно да једну реченицу кажем на реч тужиоца, и ја би се сам над собом скандализовао да сам предложио да се проверава садржина службене белешке и кривичне пријаве, то мој предлог није био ја разумем да ја понекад користим изразе који нису из српског језика, али мислим да их овај пут нисам користио у тој мери да човек не разуме шта ја причам. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Ја немам предлога, односно нисам имао, међутим желео би да се осврнем на оно што је рекао колега тужилац у вези

предлога колеге Дозета који се односи на утврђивање времена почетка оружаног сукоба у бившој СФРЈ на територији бивше Републике Хрватске, мислим да ми у току овог поступка нисмо на поуздан начин утврдили да је у периоду од 03. до 08. септембра 1991. године на територији општине Госпић постојао оружани сукоб. Тужилац се позива на то да је у мају месецу почео оружани сукоб у Борову, то је нама свима познато и то јесте ноторна чињеница, али то не значи ништа за конкретан предмет. Наиме, то што је у Борову селу био оружани сукоб не значи да је био на читавој територији СФРЈ, у то време Хрватска није била међународно призната, према томе не може се сматрати почетком оружаног сукоба на целој територији бивше СФРЈ почетак оружаног сукоба у Борову, стога мислим да је сваки предлог који иде ка томе да се утврди да ли је у периоду од 03. до 08. септембра на територији општине Госпић постојао оружани сукоб, умесан и у том смислу ја нисам припремио никакав предлог, али чувши овај извештај ВБА заиста мислим да тај извештај нама ништа не казује и из њега се не може ништа утврдити али мислим да би требало прибавити од неког другог органа или евентуално саслушати некога ко би могао у томе да нам помогне на крају крајева да расветлимо ту по мену одлучну чињеницу. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се фактички придружујете предлозима адв. Ђорђа Дозета? Добро.

Бранилац адв. Рајко Јелушић придружује се предлозима браниоца адв. Ђорђа Дозета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још предлога?

Нема више предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том случају ми ћемо се удаљити на једно 15 минута да би се одлучило о вашим предлозима.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 15 минута.

Настављено у 17,00 часова.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈАЈУ СЕ предлози бранилаца адвоката Ђорђа Дозета и Рајка Јелушића да се саслушају предложени сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоци које сте преложили везано за оружани сукоб суд је одбио из разлога јер је неспорно да је оружани сукоб био на територији Републике Хрватске и да је нарочито у овом инкриминисаном периоду било оружаних сукоба, а из тог сукоба је и повређен Мирко Медунић, односно заробљен Мирко Медунић, тако да то су неке неспорне чињенице које нећемо сада утврђивати. Везано за вештачење Медунића такође је одбијен предлог из разлога то што је Мирко Медунић давао различите исказе током поступка, то не значи да треба да се вештачи, то ће евентуално бити предмет разматрања, односно оцене суда, конкретно какви су искази, да ли су валидни искази или не. Изволите, Ви сте хтели нешто да кажете?

Заменик тужиоца за ратне злочине нема предлога нових за допуну доказног поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате још неких предлога?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја би вам само дао, да ли ћете то извести као доказ или не, али да имате у спису, каже ратни пут 117. бригаде ЗНГ Госпић, да видите кад је шта почело. Изволите.

Констатује се да је бранилац адв.Ђорђе Дозет предао суду поднесак насловљен «ратни пут 117. бригаде ЗНГ-Госпић за период од 17.03.1991. године до 09.01.1992. године».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би требало и тужилац да се упозна. Ево изволите. Хоћете да се изјасните или не?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не.

Заменик тужиоца се неће изјашњавати везано за овај писмени поднесак.

Констатује се да се поднесак здружује спису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више предлога је ли тако? Оптужени да ли имате ви нешто да кажете, је ли има неких предлога или?

ОПТ. МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Ја мислим да ово што је адвокат Дозет рекао до сада, да то у потпуности подржавам, немам ништа да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлучено је о том предлогу, тако да једино ако хоћете нешто ново Ви да кажете везано за предлоге за допуну доказног поступка?

Нема више предлога за допуну доказног поступка.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК ЈЕ ЗАВРШЕН.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

Заменик тужиоца за ратне злочине

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

У свему остајем при прецизираној оптужници против Лазих Милорада, Ђаковић Перице, Марунић Мирка и Коњевић Николе због кривичног дела ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144 Кривичног закона СРЈ. На основу изведених доказа током овог поступка на несумњив начин се утврђује, а имајући у виду и опште познате чињенице да су оружани сукоби на територији тадашње Републике Хрватске отпочели још пре 03. септембра 1991. године, а такође и на територији саме општине Госпић. Да је то тако потврђује и чињеница да је управо оштећени Медунић заробљен након једног таквог сукоба у коме је настрадао један припадник МУП-а Републике Хрватске, због тога је неспорно да је оштећени Медунић након што је положио оружје после борбе у којој је учествовао стекао статус ратног заробљеника по међународном праву. С обзиром на изведене доказе али имајући у виду и одбране овде оптужених сматрам да је неспорно утврђено да је оштећени Медунић био задржан у просторијама бивше гостионице «Јадран» у периоду од 03. до 08. септембра 1991. године у Медаку, те да су лица која су га ту држала и испитивала према њему нечовечно и окрутно поступала, те га мичила наносећи му велике патње и повреде телесног интегритета јер су га та лица тукла рукама, ногама, палицама, дрвеним колцем, резали га и убадали ножем услед чега је оштећени Медунић задобио повреде телесног интегритета које су ближе описане у диспозитиву оптужнице. Међутим одбрана овде оптужених оспорава да су оптужени Лазих, Ђаковић,

Марунић и Кољевић учествовали у извршењу предметног кривичног дела тврдећи да су оштећеног Медунића држали припадници неке паравојне формације из Републике Србије вероватно Српске гарде, да оптужени нису улазили у просторије бивше кафане «Јадран», да у Медаку није постојала станица милиције па ни у просторијама те кафане, а да поједини од оптужених уопште нису боравили у Медаку у то време.

Међутим на основу исказа оштећеног Медунића који је био веома убедљив и приликом суочења са сваким од оптужених и који је детаљно описао понашање и предузете радње сваког од оптужених несумњиво се утврђује да је сваки од оптужених извршио радње које му се стављају на терет. Исказ оштећеног Медунића је убедљив јер он с једне стране детаљно описује како је изгледала унутрашњост преуређене гостионице «Јадран», да су у једној већој просторији била смештена средства везе, да је ту био довођен на испитивање, а да је у једној мањој просторији на којој су биле решетке био у затвору у коме је боравио, а са друге стране такође детаљно описује све контакте током боравка у Медаку са сваким од оптужених и појединачне радње које су према њему они предузимали. Његов исказ је сагласан и са налазом и мишљењем судског вештака којим се потврђује да утврђени механизам и употребљени предмети за nanoшење повреда у свему одговарају наводима из исказа оштећеног. Поред тога оштећени Медунић је током свог исказа у истрази пред судом у Госпићу на записнику од 04. марта 1993. описивао коректно понашање појединих припадника противничких формација, па тако у вези његовог заробљавања у Билају помиње Радаковић Милана, Вујиновић Загу, лице под надимком «Геца», Бекића који је радио у ППК «Велебит», возача «Голфа» Буцу, сапутника у «Голфу» девојку стару 18 година, Мићу Пеиновића брицу, Вицаш Душана звани Вуја и униформисано лице које је на глави имало тамно плаву беретку. За време боравка у Медаку помиње више НН припадника Територијалне одбране и милиције који су се противили томе да се према њему врши тортура, затим Душана Клеота кога су звали «Генерал», НН болничарку која му је указала помоћ и сведока Иванчевића који га је превезао до болнице у Удбини, а у Удбини помиње да су се према њему коректно понашали сведок доктор Матић Богдан, сведок Бараћ, Златко Ивић бивши власник кафане «Двојка» и лице са надимком Бећ који је радио у «Орешковићу», а што значи да оштећени Медунић није хтео да оптужи било кога са лошом намером како то тврди одбрана појединих оптужених већ само оне који су га мучили, тукли и малтретирали. Да је његов исказ објективан потврђује и његов став приликом испитивања путем видео конференцијске везе током истраге на дан 01. јуна 2009. године пред тим судом када на питање истражног судије

да ли се придружује кривичном гоњењу одговара: «Ја бих најрадије да их пусте и да нек им је на душу јер им опраштам све».

У циљу оспоравања исказа оштећеног Медунића одбрана је посебно инсистирала на саслушању два сведока из рвачког клуба у Нирнбергу који би требало да дају алиби раније оптуженом Вујновић Николи да самим тим дискредитују исказ оштећеног Медунића. Тужилаштво за ратне злочине одустало је од кривичног гоњења против Николе Вујновића, али не због тога што је утврђено да он није боравио у Медаку у време извршења кривичног дела већ због тога што се на основу исказа оштећеног Медунића утврђује повезано са његовим исказом који је дао у Хрватској када се боље сећао догађаја, да је Никола Вујновић кратко време само 15 минута боравио у просторији где је оштећени био затворен и то док је оптужени Ђаковић тукао оштећеног палицом по табанима, те да је Никола Вујновић седео на ногама оштећеног, али га није ударао.

Међутим насупрот томе на основу исказа два сведока из Нирнберга не потврђује се тврдња да Вујновић Никола није напуштао Нирнберг у периоду од 03. до 08.09.1991. јер је очигледно да су ови сведоци били пристрасни и да су желели да помогну Вујновићу да избегне кривичну одговорност јер је с једне стране нелогично да се приликом сведочења на главном претресу након скоро 19 година од предметног догађаја буду више уверени да Никола није пропустио ни један једини тренинг, него што су то били приликом сведочења пред судом у Аустрији 14 година након предметног догађаја. Свако ко се макар и мало бави неким спортом зна да уколико се не води евиденција о томе које присуствовао на тренингу да се након протека много краћег времена него што је у конкретном случају реч не може запамтити тако безначајна чињеница за учеснике на тренингу да ли је неко у одређеном периоду био толико редован на тренингу да није пропустио баш ниједан термин за тренинг.

Ни другим изведеним доказима није доведен у сумњу исказ оштећеног Медунића према коме су сви оптужени учествовали у нечовечном и окрутном поступању као и његовом мучењу. Према томе пошто је током поступка утврђено да су оптужени Лазић, Ђаковић, Марунић и Коњевић извршили радње које су описане у диспозитиву оптужнице, а у тим радњама стичу се сви битни елементи кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗЈ јер су сви оптужени према оштећеном Медунићу као ратном заробљенику нечовечно и окрутно поступали и мучили га наносећи му велике патње и повреде телесног интегритета кршећи правила из члана 3 став 1 тачка а) Треће женевске конвенције и члана 4 став 1 и 2 тачка 2) Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба

предлажем да их због тога суд за ово кривично дело огласи кривим и да их казни по закону, узимајући при том у обзир све олакшавајуће и отежавајуће околности као и појединачни допринос сваког од оптужених у извршењу предметног кривичног дела.

Заменик тужиоца за ратне злочине остаје код прецизиране оптужнице, сматра да је током кривичног поступка утврђено да су оптужени Лазих Милорад, Ђаковић Перица, Марунић Мирко и Коњевић Никола извршили кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ те предлаже да их суд огласи кривим и казни по закону.

Бранилац оптуженог Лазих Милорада адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Госпођо судија, колеге с једне и с друге стране ја ћу као и сваки пут у овој судници, односно у судницама овог суда кад почињем завршну реч рећи да сам убеђен да то што смо рекли, односно што је рекао колега тужилац у својој завршној речи и што кажемо ми адвокати у својим завршним речима на ово веће апсолутно неће имати никакав утицај јер сам убеђен да је одлука већ донета. Прво што морам да кажем, а везано је за завршну реч мог цењеног колеге тужиоца јесте да је некаквом војничком терминологијом, а која је у крањој линији верификована и у правилима Међународног ратног права, ово што је он учинио везано за оптуженог Николу Вујновића, односно сад већ бившег оптуженог Николу Вујновића, се зове перфидија. Перфидија је недозвољена, перфидија је нешто што је забрањено и Закоником о кривичном поступку, сви учесници кривичног поступка укључујући, односно суд, веће и тужилац, њихове улоге су ограничене односно строго прописане и све што раде, све што кажу је строго прописано. Ми имамо ту благодет адвокати да смо ограничени једино властитим образом. Дакле тиме што је одустало од гоњења након што је изменио оптужницу у делу којом каже да Никола Вујновић више није тукао Мирка Медунића, него га само држао и да због тога одустаје од гоњења, претпостављам због мале односно незнатне друштвене опасности или изостанака тежих штетних последица, у ствари је та перфидија која је недозвољена јер је циљ да овај суд ослободи терета сведочења двојице сведока из Немачке који потврђују алиби Николе Вујновића, то је циљ измењене оптужнице, то је циљ одустанка од гоњења јер радије му Никола Вујновић пролази без осуђујуће пресуде него сва петорица. У све и једном правном систему у неком

нормалном свету којем тежимо да припадамо сваки учесник у поступку је подвргнут оцени валидности односно кредибилитета. Кредибилитет и сведока се проверава у свим деловима његовог исказа. Оптужница и завршна реч мог цењеног колеге заснована је на исказима оштећеног Мирка Медунића који је у сваком свом исказу другачије говорио. Он помиње заиста разна имена, наравно да помиње сва та имена сви ми овде који смо из тог краја знамо, с тим што тужилац очигледно није прочитао баш добро како се имена зову, Златко није Ивић него Илић, Бећ није Бећ него Дећ, али небитно, то је небитно, као што Медак, не каже се у Медаку него у Медку. Дакле тај Мирко Медунић који је свакако доживио тортуру, свакако је човек за жаљење што су у крајњој линији сви овде окривљени му рекли кад су имали прилике да га виде, односно да буду са њим у контакту видео линком. Тај Медунић је 30. односно 15.10.1992. рекао да су га тукла четворица лица оптужених изузимајући Николу Коњевића. Зашто би он изузео Николу Коњевића кога у крајњој линији од свих њих најбоље познаје, сам је рекао на првом саслушању видео линком у истрази да га је Никола Коњевић стотињак пута возио с посла из Госпића до Билаја и да су толико пута попили пиће на мосту у Билају. Зашто би он њега тад испустио, зашто би га испустио на првом саслушању код истражног судије, да ли је тад имао разлог да га не помене и зашто би неки Јурић, пардон, да Јурић Жељко који је новопридошли припадник Полицијске управе у Госпићу неко ко је само чуо за Николу Коњевића зашто би тај пропустио да у своју службену белешку упише и Николу Коњевића. Угарковић Миле начелник Полицијске управе Госпић у том моменту који потписује кривичну пријаву добро познаје Николу Коњевића. Никола Коњевић у том моменту кад се прави ова кривична пријава је његов непријатељ ратни и Миле Угарковић ће пропустити да у кривичној пријави зато како тужилац каже што познаје Николу Коњевића да против њега поднесе кривичну пријаву, стварно што би рекли «по сомент». Шта ћемо са датумом кад се ствар дешава. Службена белешка дакле та од 05. октобра 1992. године коју потписује тај полицијски делатник Јурић каже да се догађај десио 30.09.1991. Кривична пријава односно захтев за спровођење истраге који подноси званичан државни орган Републике Хрватске из 1993. године каже овај био у заробљеништву од 30. августа до 04. септембра 1992. године. Откуд се одједанпут појави 03.септембар, 08.септембар. Који је то доказ у вашем спису који ће пребацити датум 30. август у 03. септембар. Зашто је битан тај 30.август? Половином августа 1991. године председник тадашње Републике Хрватске Фрањо Туђман, јавно обзнањује проглас у коме позива све оружане формације на територији Републике Хрватске укључујући и ЈНА да се закључно са 30.августом 1991. године претпочине

Републици Хрватској односно њему као врховном команданту оружаних снага Републике Хрватске. Зато је значајан 30. август. 30. августа је једна трећина команде армије Пете загребачке армијске области на годишњем одмору јер је 25.августа 1991. године из Генералштаба ЈНА стигло обавештење, односно наредба да се једна трећина људства упућује на годишњи одмор. Да ли је нормално да у СФРЈ од 17. августа 1990. године буде проглашено ратно стање, а да официри команде Пете армије где се рат, наводно по тужилачкој тврдњи каже да је опште познато да се рат води, иду на годишњи одмор. Ја морам бити личан, ја сам 06. септембра отишао на годишњи одмор исто по наредби, као судија неког Војног суда и некакав чин официрски сам нажалост имао, и то је рат и зато покушавамо сво ово време и у свим предметима који су датумски везани за почетак ратних сукоба утврдити кад је рат почео. Да ли ћемо тврдити да је Република Хрватска 03. односно 08.септембра 1991. године била међународно призната држава, није. Република Хрватска је део једне међународно признате државе која се зове Социјалистичка Федеративна Република Југославија.

Сваки оружани сукоб на територији тадашње Републике Хрватске требао би имати међународно правне последице по целу СФРЈ, а не по Хрватску, што је потпуно јасно кроз међународно ратно право, односно судској пракси и из Хашког трибунала да се утврђују локални сукоби ако нема на нивоу целе државе, ако нема међународног признања те државе, утврђује се чињеница постојања или не постојања локалног сукоба. Да ли смо ми овде утврдили да је постојао на локалном нивоу оружани сукоб, напад некакве формације, односно некакве групе људи са оружјем на неку другу групу људи са оружјем није оружани сукоб који третира међународно ратно право.

Овде се у оптужници тврди да постоји у то доба оружани сукоб између оружаних снага ЈНА, јединица Територијалне одбране и милиције САО Крајине са једне стране и полицијских и паравојних формација Републике Хрватске са друге стране. Где је доказ за то? Имамо ли доказ коме је у датом моменту припадао Лазић, Коњевић, Вујновић, Ђаковић и Марунић? Којој су то они формацији припадали? Ми имамо чак извештај Републике Хрватске која обавештава овај суд писмено да је у кафани «код Босе» била некаква полиција. Ако је то за суд било небитно, односно ако је небитно кад се одлучује о предлозима одбране који иду за тим да се утврди кад је полиција формирана и коме су припадали ти људи који су са својим оружјем ишли на некакве сеоске страже, онда је тај детаљ небитан, али је очигледно био битан чим је суд од Хрватске тражио податак шта је то било 30. августа, односно 03. септембра у кафани «код Босе», а био је доктор

Николић са својим драговољцима. Шта ћемо са сведоком докторком Јованком, која о њима прича и то је небитно и то је лаж. Медунић говори да га је у тој првој службеној белешци 30.09.1991. године, надам се да неће од колега, да неће бити погрешно протумачено да га је, каже Марунић тај који је радио на Личком Осику ударио пендреком по руци и сломио му руку, да би тај исти Медунић лом руке касније приписао Николи Коњевићу. Да ли он то онда сигуран ко је њега, ко га је и кад ударио? Тај исти Медунић тврди у тој својој изјави да га је тукао Перица Ђаковић и «Вујина» у више наврата. Тужилац нам овде каже и што је свакако у праву, да то није истина. А да ли тај Медунић онда говори истину или не? 04.03.1993. године на записнику се појављује и Никола Коњевић, али из тог записника се брише једна особа која је исто била у овој судници - Сашо Копрешанин. До тада је Сашо био неко од оних који су му добро ушли у памћење, а онда једанпут каже «ма не Сашо је био фин према мени, он ме није тукао, тукао ме Никола Коњевић». Шта се сад то дешава са Марунићем, односно са Медунићем да две године након догађаја одједанпут окрене слику и каже не, не није више особа А него особа Б. У том записнику чак, односно у том марту 1993. године у посебном записнику, који је исто део списка хрватског, стоји да је видео Сашу са Коњевићем, а «Сашо ме је исто ударао као и Коњевић» и хрватски тужилац је одустао од гоњења Саше оног момента кад је он рекао не, Сашо је био добар. Чак и 01.10.1993. године помиње Сашу као неког ко га је тукао али цабе, очигледно је да се од степенице до степенице несретном Медунићу верује, а све оно што је претходно рекао се заборавља.

Шта ја као бранилац Лазића при оваквом убеђењу тужиоца, а очигледно према ставу, у односу на предложене доказе и већа могу да кажем а да не испада смешно. Да ли постоји разлог да Лазић, који је професионални полицајац, стар 40 и кусур година и свестан да је већ осуђен на 8 година затвора и даље остаје истрајава у својој одбрани да каже «немам везе са тим», кад му је потпуно јасно и што сам ја као бранилац му био дужан и рећи и поучити га да је искреност пред судом велика олакшавајућа околност, али сам му рекао како да признам нешто што нисам учинио. Он је свестан шта га чека, али то није учинио.

Да ли ћемо рећи да сви ови сведоци који су овде прошли, лажу, осим Медунића? Шта да кажем за Коњевића? Да ли ће суд наћи аргументе да оповргне сведочење сведока Јерковића који је довезао 08. септембра ујутро Коњевића у Медак? Ја покушавам сам себи створити некакву будућу слику чиме ће то образложити суд своје неверовање таквом сведоку, као што ме још више интригира шта ће то рећи по питању овог сведока кога смо данас овде чули и видели.

Постоји докуменат, постоји потпис, постоји печат на документу, постоји датум и жив човек који каже да то сам ја написао и потписао тог дана кад стоји на документу 05. септембар. Тачно је да је он могао 05. септембра увече отићи до Книна евентуално 06. чак можда и 07. је већ могао бити физички у Медаку, али прочитајте исказе сведока Медунића па да видимо да ли се Никола Коњевић појављује неки задњи дан или је Никола Коњевић по његовом исказу сваки дан тамо. Да ли ћемо иза овога имати, ако буде осуђујућа пресуда, за Николу Коњевића кривичне пријаве, односно захтев за истрагу или оптужнице против ове двојице људи Јерковића и овог Марковића за лажно сведочење? Баш ме занима како би то суд утврдио да они двојица лажу у некаквом кривичном поступку где би они били окривљени за лажно сведочење. Ја нећу да се бавим чињеницама, односно тврдњама из оптужнице шта је то који појединачно од мојих брањеника учинио нож, флаша, мочуга, шака, отворена, затворена чизма јер напосто то није истина. Врло једноставно би било њих двојицу бранити да кажу јесмо, убио ми тетку, стрину, ујну, одбрана обмаздом је савршена за овакве ситуације, али људи Лазих тврди да је видео шта се дешава и каже ко је то учинио. Тај доктор Николић фамозни кога помињем и враћам се сто пута на њега, је човек који живи у Београду, за њега се зна, само се очекује да коначно ова десна страна из суднице позове. Не због овога, ово је багатела, иако свачија жртва је увек жртва, али ово је ситница у односу на господина Николића кога нико не дира, а зна се ко је и шта је. Тврдим да и колега зна ко је. Да ли је проблем било позвати ове сведоке и утврдити да је тај Николић био господар живота и смрти тих дана у Медку. Не за Хрвате, него за Србе, у Медку није било Хрвата, за Србе, па чак и моја маленкост два месеца након тога је имало опасних проблема са господином. Потпуно небитно и колега Калањ зна ко је то.

Дакле, свестан сам шта иза овог свега следи али ја ћу свакако сад идо краја до последње могућности правне тражити за моју двојицу брањеника ослобађајућу пресуду. Хвала.

Бранилац оптужених Лазих Милорада и Коњевић Николе – адв. Ђорђе Дозет, предлаже да суд донесе ослобађајућу пресуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Бранилац Вујновић Николе и Ђаковић Перице.

Поштовано веће, уважене колеге, сви присутни у овој судници ја бих прво скренуо једну пажњу, дакле, сада у својству браниоца Вујновић Николе, добио сам решење о обустави поступка. Сматрам да је сходно члану 354 Законика о кривичном поступку суд био обавезан, дакле, одлучити пресудом у вези изјаве тужиоца о одустајању од кривичног гоњења и у складу са тим одлучити и о трошковима овог кривичног поступка. Наравно, јако ми је драго што је и у овој фази суд донео решење о обустави поступка, али сад кажем некакве процесне чистоте ја сада, дакле, указујем суду на моје размишљање везано за изјаву тужиоца и одустајање од гоњења у односу на Вујновић Николу.

Када је у питању Ђаковић Перица и његова, да кажем сада, позиција у овом кривичном поступку, ја заиста нисам изненађен ставом тужиоца у односу на одустајање и разлоге за одустајање у односу на Вујновић Николу и ја сам, да будем искрен, овако нешто и очекивао. Не бих то коментарисао, али зато и нећу коментарисати одбрану Ђаковић Перице нити пак његов алиби који му је дао сведок Иванчевић Јовица и Душан Бараћ, који су овде саслушани и који су детаљно објаснили, дакле кретање Ђаковић Перице у том неком временском периоду. Међутим, ја бих се задржао на чињеницама које су биле у оној првобитној оптужници и сада о чињеницама које су сада нове у овој измењеној оптужници. Прва оптужница, дакле, претходило јој је саслушање сведока Медунића, по датумима ићи ћу редом, дакле, 04. ожујка или марта 1993. године код истражног судије суда, мислим да је био Госпић и 21. октобра 1996. године, његово саслушање на главном претресу. Затим, саслушање у претходном поступку код истражног судије овога суда и оптужница је била заснована на чињеницама у односу на Вујновић Николу и Ђаковић Перицу, цитирам: «Оптужени Ђаковић и оптужени Вујновић тукли оштећеног Медунића палицама по табанима и свуда по телу». Дакле, закључујем да је овај чињенични опис радњи извршења кривичних дела која су се стављала у том тренутку мојим брањеницима, заснован на сведочењу сведока Медунић Мирка. Медунић Мирко је од стране овога суда саслушан 15. априла 2010. године и ја ћу цитирати његов исказ који је наравно остао забележен и који постоји у транскрипту, мислим да је страна 8, где он каже на питање тужиоца, цитирам: «Ја се не сећам ко ме је ударио од њих двојице. Знаш да ми је један сео на ноге а овај други да је узео неку палицу и да ме је тукао по табанима, а сад ко је био немам појма». Дакле, ово је његово сведочење на главном претресу. Морам да додам и овај део, дакле, на моје питање тог истог дана на том претресу је сведок Медунић Мирко изјавио на питање да ли је било неких последица, он је изјавио следеће: «Не, због њих двоје није било никаквих последица, то је трајало

кратко». Дакле, из ове моје анализе чињеничног стања, дакле, пре свега исказа сведока Медунић Мирка апсолутно стоји да нема доказа и у односу на Ђаковић Перицу да је учинио кривично дело које му се ставља на терет.

Ја овде, обзиром да се ради, дакле о тешком кривичном делу ратни злочин против ратних заробљеника, морам да подсетим и веће, дакле и да кажем опис, законски опис бића кривичног дела где стоји да каже значи ко врши друге радње којима се нарушава здравље или наносе велике патње. Ја заиста из исказа Медунић Мирка нисам схватио да су њему Ђаковић Перица и Вујновић Никола нанели било какве патње. У вези тога, дакле, постоје и ставови, дакле постоје ставови овога међународног суда у Хагу, да кажем која је, ето синоним некакве правде за просторије бивше Југославије и за суђења ових кривичних дела, има чак и другостепена одлука из 1995. године, имам и број те одлуке, али ћу само исцитирати шта она садржи. Дакле, да кршење мора да представља повреду Међународног хуманитарног права, односно правила Међународног права за време оружаног сукоба, да би у ставу 3 исте одлуке закључио тај суд, другостепени, да кршење мора бити тешко, што значи да мора представљати повреду правила која штити важне вредности и те повреде мора укључити тешке последице по живот и здравље. Ми у конкретном случају када је у питању Ђаковић Перица немамо такво стање. Имајући у виду дакле сам исказ сведока Медунић Мирка и садашњи Законик о кривичном поступку пре свега члан 17 који се више односи дакле на учеснике у поступку, да са једнаком пажњом морају да обрате пажњу на оне околности како које терете тако и оне које иду у прилог окривљеном. Значи морају водити рачуна о тим стварима а посебно би се позвао на члан 18 Законика о кривичном поступку, где суд мора апсолутно бити уверен у одређене чињенице да би могао донети одлуку у овом поступку. Посебно тачка 3 тог члана, односно став 3 члана 18 Законика о кривичном поступку је каже у сумњи доказа, у односу на одређене чињенице увек повољније по окривљеног. Сматрам да је ово типичан пример за примену ове одредбе у односу на Ђаковић Перицу, ако веће, а верујем да то заиста хоће да уради, да изврши анализу исказа Медунић Мирка шта је говорио у односу на Вујновић Николу, шта је говорио у односу на Ђаковић Перицу и ја за заиста не видим никакву разлику, ја само сматрам да је тужилац вероватно определио када је одустајао од Вујновић Николе управо и разлога ово о чему је говорио и колега Дозет, дакле тих незнатних штетних последица и ја заиста ту одлуку морам као бранилац да поздравим и да кажем хвала.

То би био мој предлог, дакле у односу на Ђаковић Перицу да суд донесе ослобађајућу пресуду у складу са чланом 355 тачка 2 Законика о кривичном поступку. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Бранилац адвокат Ђорђе Калањ сматра да нема доказа да је оптужени Ђаковић Перица извршио кривично дело које му је стављено на терет прецизираном оптужницом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Бранилац адв. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала. Уважено веће, уважене колеге и остала господо, моја прва дилема и прво питање које поставим себи и већу јесте, који је заправо правни основ да се мом брањенику а и осталима суди пред овим судом, ако имамо у виду чињеницу да још увек је на снази правноснажна пресуда којом је он, а и остали оптужени, којом су осуђени. Дакле, радило би се о ствари која је пресуђена и у том смислу би суд морао донети пресуду којом се оптужба прим њега одбија. Но, ако тако и не поступи мој предлог је да мој брањеник буде ослобођен од оптужбе, јер није доказано да је учинио дело које му се оптужницом ставља на терет. С обзиром да су моје колеге доста тога рекле, ја нећу понављати оно што је речено, настојећи дакле да будем што краћи. Пре свега сматрам да није доказано да је у периоду од 03. до 08.09.1991.године на територији општине Госпић постојао оружани сукоб односно грађански рат. Наиме, тужилац и у завршној речи настоји да нас убеди да је то била ноторна чињеница да је на територији Хрватске већ био оружани сукоб. Ја се питам зашто на територији Хрватске,ваљда се ради о територији СФРЈ, дакле државе која је у то време постојала. То што је на једном делу те територије био сукоб између две друштвене или две етничке групе не значи да је постојао оружани сукоб, односно грађански рат на читавој територији. Дакле, требало је по мени за сваки тај сукоб утврђивати да ли он има карактер оружаног сукоба, односно грађанског рата у оном смислу како га дефинишу правила Међународног ратног права. У том смислу требало би видети и како у ствари гласи дефиниција оружаног сукоба, односно грађанског рата, па између осталог једна од тих дефиниција да је то оружана борба антагонистичких друштвених група унутар једне државе. Дакле, не може сваки оружани сукоб, сваки инцидент припадника двеју група, не може бити оружани сукоб, не може бити грађански рат. Потребно је да постоји одређени квалитет, односно квантитет тог сукоба. Кад су неке чарке или инциденти прерасли у оружану борбу ствар је наравно процене и ствар је одлуке одређених органа. Дакле, ја нисам овде на основу ових

доказа стекао убеђење да је на територији општине Госпић у време када се ово догађало постојао оружани сукоб у овом смислу. Ја не бих желео да ствар, да кажем поједностављујем онако како је то тужилац поједноставио, самим тим што је оштећени заробљен у једном да кажем инциденту, у једном сукобу неколицине људи, то је већ доказ да је постојао оружани сукоб, односно оружана борба. Не, оружана је борба нешто много комплексније, много веће од онога што се десило тог дана. Друго, није доказано ни да је оштећени имао статус ратног заробљеника, бар не онако како појам ратног заробљеника дефинише III Женевска конвенција у одредби члана 4. Ја наравно нећу сада да цитирам, али указујем дакле да нису били испуњени услови да би му се признао статус ратног заробљеника, без обзира што је он по његовим речима припадао некој оружаном формацији или не. На крају, сматрам да није доказано ни то да је мој браћеник оштећеног ударао палицом по леђима, онако како је то наведено у оптужници. Наиме у вези овога оптужница се заснива искључиво на исказу сведока оштећеног. Нема ниједног другог доказа који би потврдио ово. Тужилац ће рећи да оштећени није имао разлога да лажно терети ни мог браћеника ни друге. Међутим, ако анализирамо исказ оштећеног, оно што су већ урадиле моје колеге, видећете да је његов исказ био потпуно несигуран и потпуно недоследан. Тужилац је одустао од гоњења једног од оптужених из разлога управо што је оштећени једном казивао да га је тукао, други пут казивао да га је само држао и наравно онда је у таквој ситуацији одлучио да одустане од кривичног гоњења што је по мени сасвим логично, али било би логично да је одустао и од кривичног гоњења против мог браћеника, јер управо за мог браћеника у првом исказу који је по мени врло карактеристичан и сматрам да ако је била код кога дилема, посебно ако је код тужиоца била дилема ком исказу оштећеног да верује, било је логично да поверује исказу оштећеног који је дат две године након овог догађаја, односно исказу који је дат код истражног судије Жупанијског суда где оштећени каже «ту је био Мирко Марунић, стражар», па даље каже «ту су ме испитивали Марунић и неки Саша», а онда после тога каже поново «а ту је био присутан Марунић». Дакле он се врло детаљно изјашњава о радњама свих лица која су ту била, па и окривљених, и он говори о Марунићу кога познаје. Ја се питам, зашто у том тренутку када је још његово сећање било свеже, дакле и тужилац каже било је сигурно боље него касније. Зашто оштећени тада није рекао па тај Марунић је био и он ме је тукао, не, он каже он је био само присутан и он ме саслушавао, да «ту су ме испитивали Марунић и неки Саша», дакле он ни једног тренутка не каже да га је Марунић ударао, он то каже касније, дакле на главном претресу '96. године пред Жупанијским судом и то

председник већа констатује да је он у потпуности рекао све оно као у истрази, а онда каже са допуном и сад он допуњава свој исказ тиме што каже е сад ме је, да не би парафразирао прочитаћу «Мирко Марунић ме је тукао палицом, а за то време је Никола Вујновић звани «Вујна», држао за ноге». Дакле, откуд сад ово, како он то '96. године се накнадно присећа нечега што се није сетио '93. године, односно две године након овог догађаја. Дакле ради се о нечему другом, ради се о томе да је неко већ сугерисао оштећеном која су то лица била и која лица треба да одговарају за то што су њега, он није можда лично заинтересован да се било ко од њих, али јесте неко други ко је желео да се из одређених разлога управо ови оптужени изведу пред суд и наравно међу њима и оптужени Марунић.

Но, на крају чак да се прихвати, иако је по мени потпуно неприхватљиво да је мој брањеник и ударио оштећеног дрвеном палицом по леђима, да му је нанео неке лаке телесне повреде, ја сматрам да се у његовим радњама не стичу обележја овог кривичног дела. Наиме оно о чему је говорио колега Калањ, ја свакако прихватам, дакле не може свако ударање, не може се сматрати наношењем, нарушавањем здравља односно наношењем тешких патњи, бар не онако како то прописују правила III Женевске конвенције у члану 3 став 1, наиме тамо се набраја шта се све, која све повређивања се сматрају дакле телесним, наношењем ових повреда односно телесног интегритета, па се набраја да су то убиства, да су то сакаћења, да су то свирепа поступања, мучење. Дакле, не може свако шамарање или свако ударање без неких тешких, односно тежих последица по здравље, не може се сматрати ратним злочином онако како је то у оптужници приказано. Дакле, све оно што сам изнео говори дакле у прилог томе да је једина права одлука у односу на оптуженог ослобађајућа пресуда јер није доказано да је он учинио кривично дело које му се ставља на терет из разлога које сам изнео.

Стога дакле предлог је или да се донесе одбијајућа пресуда или ослобађајућа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Бранилац адвокат Рајко Јелушић предлаже да се у односу на оптуженог Марунић Мирка донесе или ослобађајућа пресуда или одбијајућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Лазих Милорад, да ли ви имате нешто да изјавите у завршној речи? Изволите.

Опт. Лазих Милорад

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Ја се извињавам због онога мало пре што сам упао у реч тако, пазите мени је отац оперисан, мајка ми је оперисана, брат ми треба да иде на операцију, па сам ја мало застао, и не знам да ли ћу уопште да их пронађем живе код куће. То је, мислим то је моја приватна ствар. А за ово што је рекао мој адвокат Дозет, потпуно га подржавам и више немам шта да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Оптужени Лазих Милорад придружује се речи свога браниоца, нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђаковић?

Опт. Ђаковић Перица

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па ја остајем исто при завршној речи мога браниоца и по свом првом исказу који сам дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Оптужени Ђаковић Перица, у завршној речи изјави да остаје у свему при првом исказу који је дао, и придружује се завршној речи свога браниоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марунић Мирко.

Опт. Мирко Марунић

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Остајем при исказу свога браниоца и остајем при свом првом исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Марунић Мирко придружује се речи свога браниоца, нема ништа ново да изјави.

Опт. Коњевић Никола

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Исто остајем код своје одбране коју сам дао до сада и код адвоката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршне речи вашег браниоца. Добро.

Оптужени Коњевић Никола остаје код своје одбране и наводи да се придружује завршној речи свога браниоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко још нешто да изјави? Нема.

Председник већа објављује да је главни претрес завршен.

Пресуда ће бити објављена:

23.јуна у 12,00 часова, судница број 3.

Довршено.

Записничар

Председник већа-судија